

ZAKOPANE

Organ Związku Przyjaciół Zakopanego

Cena 40 groszy

Z LISTĄ GOŚCI

Prenumerata
roczna 16 zł

Zakopane

podtatrzańskie wysokogórskie 800—1000 m nad poziomem morza położone, całoroczne uzdrowiska obejmujące gminy Zakopane, Włtów, Kościelisko, Murzasichle (Jaszczurówka), Nowe Bystre, Brzegi, Roztokę i Bukowinę. Idealne miejsce wypoczynkowe. Rendez vous elity towarzystwa Hotele, Pensjonaty, Kawiarnie, Restauracje, Dancinigi, Park, Koncerty Orkiestry wojskowej, Kinematograf, Sale teatralne i koncertowe, Biblioteki publiczne, Wystawa sztuki, Muzeum tatrzańskie, Gimnazjum państw., Sanatorium, Szkoła koronarska, Szkoła przemysłu drzewnego, Centrum turystyki tatrzańskiej. Stolica sportów zimowych. Narci, Saneczki, Ślizgawka, Dwie skocznie narciarskie, Korty tenisowe, Boisko sportowe, Tow. Tatrzańskie, Sokół, Dom wycieczkowy im. ks. Stolarczyka, Stacja meteorologiczna, Schronisko przy Morskiem Oku i na Hall Gąsienicowej. Idealne miejsce klimatyczne o specjalnych warunkach leczniczych. Niskie ciśnienia, Mała wilgotność, Silna insolacja, Mała ilość wiatrów, Duże opady śnieżne, czystość powietrza, rzadkie mgły, Wskazania lecznicze, choroby płuc, zwłaszcza gruźlica w stadiach początkowych, Doskonałe rezultaty w sprawach kataralnych oskrzeli i górnych dróg oddechowych, oraz rekonwalescencji po zapaleniu płuc i grypie. Dobre warunki do leczenia malarji, anemji (błednicy), neurastenji, choroby Basedowa i czyn. zaburzeń narządów trawienia. Doskonałe wyniki u dzieci wątłych i obciążonych dziedzienną skłonnością do chorób pierśiowych.

Sanatorja: Czerwonego Krzyża, Dr. Hawranka, Związku Naucz. Odrodzenie. Dla dzieci: KBK., Bratnia Pomoc Akademicka, Szpital Uzdrowiska, Zakłady roentgenologiczne, Pracownia chemiczno-bakterjologiczna, Diatermja, Elektryzacja, Flzykoterapia, Łazienki miejskie, Poradnia przeciwgruźliczna dla niezdolnych.

Prospekty wysyła Zarząd Uzdrowiska, Zakopane, Rynek.

„Morskie Oko”

Restauracja, cukiernia, kawiarnia - pod nowym zarządem

ZAKOPANE — ul. Krupówki.

Śniadania — Obiady — Kolacje — Największa w Zakopanem Czytelnia — Codzienne popołudniowe i wieczorne

DANCINGI.

Znakomity zespół orkiestralny
Weinrothe-Jazz

Produkcje pierwszorzędných artystów.

Drukarnia, fabryka kopert, zeszytów szkolnych i ksiąg handlowych

Paweł Mitrega
w CIESZYNI

poleca się do wykonania wszelkich robót w zakres drukarstwa wchodzących

Soyez les bienvenus!

Aujourd'hui arrivent à Zakopane les délégués au V-me Congrès International du Tourisme.

Nous leur souhaitons sincèrement et cordialement la bienvenue.

Nous nous rejouissons particulièrement de les avoir parmi nous, puisque Zakopane est une station touristique et que la question du tourisme nous touche de tres pres.

Le Bon Dieu qui aime tous les hommes également a distribué ses trésors à tous les pays et a donné à chacun un charme particulier. La Pologne en a reçu le sien, et nous serons heureux de la fair voir à nos chers hôtes; nous leur montrerons donc nos belles montagnes, nos vallées tantôt riantes, tantôt sévères, nos lacs bordés de rochers et de forêts.

Les hommes n'ont aucun droit d'être fiers de ce qu'ils ont reçu du ciel sans aucun effort de leur part; nous le savons et nous garderons bien de nous enorgueillir des dons qui nous sont échus en partage. Mais, en revanche, les hommes sont responsables de la manière dont ils administrent et exploitent les bien, dont ils ne sont que dépositaires, et c'est le premier de leur devoirs de les conserver intacts et de les rendre accessibles à tous,

pour permettre à tous d'en jouir. C'est là que l'homme peut parler de son mérite.

Nous serons charmés de renseigner les représentants du monde touristique internationale comment nous avons rempli de notre mieux ce devoir sacré. Nous leur dirons comment, privés du plus grand bien qu'est la liberté et des ressources qu'offre un Etat organisé, nous protegions, au prix des efforts inouïs, nos trésors naturels; comment plus tard nous faisons tout ce qui était possible pour développer le tourisme, bienque nous enissions eu à reconstruire la Pologne, — si devastée par la guerre qu'elle n'était, toute entière, qu'une grande zone rouge; comment surtout nous avons résolu le litige polono-tchéque d'une manière aussi élégante que grandiose, en créant de l'objet du litige, c'est à dire du Tatra entier, un parc national commun polono-tchéque, donnant ainsi a l'humanité la preuve de notre pacifisme.

Nous leur souhaitons de faire chez nous un séjour utile et agréable et nous espérons que le soleil et le beau temps seront de la partie. Car sans eux la montagne est triste.

Nos chers hôtes — qu'ils vivent!

Zakopane, le 21 septembre 1929.

Program V Międzynarodowego Kongresu Turystycznego w Zakopanem w dniach 21 i 22 września 1929.

Sobota, 21. września: 6.10 rano. Przyjazd do Zakopanego i powitanie na dworcu przez władze i komitet miejscowy. Odjazd autokarami do Hotelu Bristol na kwatery. Śniadanie w hotelu. 7.30. Wyjazd z przed hotelu Bristol autokarami do Morskiego Oka w Tatrach. 9.30 do 12. Pobył nad Morskiem Okiem i Czarnym Stawem. 12.00. Śniadanie przy Morskiem Oku, wydane przez Polskie Towarzystwo Tatrzańskie. W razie niepogody śniadanie odbędzie się o godz. 10.30. 13.00 Odjazd z Morskiego Oka. 14.30. Powrót do Zakopanego. 15.30—19.00. Obrady Kongresu. (Panie przez ten czas zwiedzać będą Zakopane, Szkołę Przemysłu drzewnego, Szkołę koronarską, Muzeum Tatrzańskie i t. p.) 19.30 Obiad (diner) w restauracji hotelu Bristol wydany przez Polskie Towarzystwo Tatrzańskie. 21.30. Wieczornica Góralska w ogrodzie

przed hotelem Bristol, w razie niepogody w sali hotelu Bristol.

Niedziela 22 września. 7.00 rano. Odjazd autokarami z przed hotelu Bristol do Niedzicy, po drodze zwiedzenie drewnianego kościółka w Dębnie. 8.30. Przyjazd do Niedzicy. Przy wsiadaniu do łodzi podana zostanie uczestnikom zimna przekaska. 8.45—12.00. Podróż łodziami z Niedzicy do Szczawnicy Niżnej, skąd odjazd autokarami do Czorsztyna. 13.00—14.30. Obiad w Czorsztynie. 14.30—16.00. Jazda autokarami z Czorsztyna do Zakopanego. 16.40 do 19.00. Końcowe posiedzenie Kongresu i zamknięcie obrad. 19.00. Bankiet wydany przez Zarząd Uzdrowiska w Zakopanem. 21.00. Powrót autokarami do hotelu, a następnie na dworzec kolejowy. 21.35. Pożegnanie na dworcu i odjazd uczestników Kongresu.

Lista członków V Międzynarodowego Kongresu Turystycznego.

I. Delegaci na Kongres.

Polska: 1. Inż. Ryszard Minchejmer, Radca Ministerjalny Min. Rob. Publ. 2. Dr. Mieczysław Orłowicz, Kierownik Referatu Turystyki Ministerstwa Robót Publicznych, Radca Ministerjalny. 3. Stanisław Lenartowicz, Referendarz, Minister. Rob. Publicz.

Belgia: 4. Senator Volckaert, Vice-Prezes Conseil Superieur du Tourisme. 5. Mourad Kemal Bey, I. Sekretarz Królestwa Egipskiego w Paryżu.

Węgry: 6. Elemer de Miclós, Sekretarz Generalny Oszağos Magyar Idegenforgalmi Tanács. (Państw. Rady Turyst.) 7. Oscar Barsony, Dyrektor Generalny Towarzystwa Turystyki, Podróży, Transportu i Akwizycji. 8. Dezydery de Zilahy, Dyr. Miejsk. Biura Podróży w Budapeszcie.

Włochy: 9. Dr. Antonio Menotti-Corvi, Attache Handlowy Ambasady Królestwa Włoskiego w Warszawie, Delegat Ente Nazionale per la Industrie Turistiche.

Norwegja: 10. M. G. B. Lampe, Dyr. Landsforening for Reiselivet i Norge.

Szwajcaria: 11. Dr. Junod, Dyr. Generalny Office National Suisse du Tourisme.

Ameryka Poł.: 12. Müller, Vice-Konsul Ecuadoru, Monachium, członek Akademii Dyplomatycznej Międzynarodowej w Paryżu, Delegat Federazione Sud-Americana del Turismo.

Turcja: 13. Rechid Safvet Bey, Prezes Touring-Club Turc, Deputowany Parlamentu Tureckiego. 14. Vassif Bey, Charge d'Affaires Republiki Tureckiej w Warszawie.

Holandja: 15. W. P. F. van Deventer, Sekretarz Generalny Międzynarodowych Kongresów Urzędów Propagandy Turystycznej i Dyrektor Holenderskiego Urzędu Turystycznego. 16. E. A. Eringaart, Sekretarz Sekretariatu Generalnego Międzynarodowych Kongresów Urzędów Propagandy Turystycznej. 17. G. H. Ravelli, Przedstawiciel Kolei Holenderskich w Stanach Zjednoczonych.

Czechosłowacja: 18. Dr. Eugenjusz Psrtoss, Prezes Ustredi Cizineckeho Ruchu.

19. Adolf Matousek, Sekretarz Generalny tegoż Urzędu.

Grecja: 20. Cleon Syndica, I Sekretarz Poselstwa Republiki Greckiej w Warszawie, Delegat Ypourgeion Ethnikes Oikonomias (Min. Gosp. Społ.)

Hiszpanja: 21. Delegata Patronado National del Turismo wyznaczy Poseł Hiszpański w Warszawie.

Danja: 22. C. Möller-Holst, Dyrektor Turistforeningen for Danmark.

Austria: 23. Inż. Erwin Deinlein, Szef Sekcji w Minist. Handlu i Kominik.

II. Osoby towarzyszące Kongresowi:

a) z ramienia Ministerstwa Robót Publicznych:

Marja Szachówna, Sekretarka Referatu Turystyki. (Pomoc w sekretarjacie i towarzyszenie paniom, żonom delegatów na Kongres). Zygmunt Myasyrowicz (Pomoc w sprawach administracyjnych i gospodarczych). Tłómacz przemówień w czasie Kongresu na inne języki.

b) Panie z zagranicy, żony delegatów na Kongres:

Pani Junod (Szwajcaria), Pani Ravelli (Holandia), Pani Zilahy (Węgry), Pani Möller-Holst (Danja), Pani Syndica (Grecja), Pani Matousek (Czechosłowacja).

c) Dziennikarze i dziennikarki zagraniczne:

1. Børre Gulliksen, Dyrektor „Norsk Telegrammbureau“ (Norwegia). 2. Ella Megyery, Redaktorka i publicystka z Budapesztu (Węgry). 3. Cornelius Tabori, Redaktor i Członek Zarządu Węgierskiego Związku Propagandy Turystycznej w Budapeszcie (Węgry). 4. Dr. J. van Balluseck, Redaktor naczelny „Allgemeiner Handelsblatt“, Amsterdam (Holandia). 5. Franciszek Dalnoki, Redaktor „Pester Lloyd“, Budapeszt (Węgry).

d) Z ramienia Polskiego Touring-Klubu:

Wacław Rokosz, Dyrektor Biura P. T. K., kierownik spraw administracyjnych i gospodarczych Kongresu. Krajewski, jego zastępca. Henryk Poddębski, fotograf.

A. SEELIEB.

Co i jak?

IV.

2. Związek Związków.

Nie powiem, by Zakopane miało za dużo Stowarzyszeń wszelkiego rodzaju. Wszakże pamiętajmy o tem, że Zakopane ma sporo ludności stałej, że ponadto jest też sporo gości, którzy bawią w Zakopanem przez dłuższy czas.

Ale nawet te nieliczne stowarzyszenia, z wyjątkiem oczywiście Towarzystwa Tatrzańskiego, ledwo — ledwo wegetują: **ich działalność jest minimalna lub nieproporcjonalnie mała w stosunku do włożonego wysiłku.** Dlaczego?

Niezawodnie odgrywa tu rolę **specyficzna zakopiańska apatia** do rzeczy innych, niż liczenie duków lub na dukki, niż kwestja najmu, kupna lub spekulacji parcelami.

Ale śmiem twierdzić, że ważniejszą bodaj przyczyną takiego stanu pracy społeczno-ideowej, **to brak odpowiednich warunków materialnych, brak organizacji.**

Nasze towarzystwa siłą faktów muszą być małowolne, a więc ubogie. Jeżeli dodamy drożyznę (drogie lokale etc.) zakopiańską, to zrozumimy, że każde takie towarzystwo nie może być samowystarczalne. Bieduje więc, jak może, tuli się gdzieś „kątem“, oszczędza na wszystkim — a to wszystko, na odwrót, paraliżuje jego pracę i rozwój i odstręcza członków.

Błędne koło bez wyjścia.

Lecz na to jest rada: **solidarność!**

Jeżeli każde towarzystwo z osobna nie może zdobyć się na własny lokal, to mają się zdobyć na to wszystkie razem. **Wspólnymi siłami możnaby zdobyć lokal taki, na jaki nie stać nawet względnie prosperujące stowarzyszenia.** Możnaby mieć osobny pokój na zebrania,

osobny na wspólną czytelnię i bibliotekę, osobny na sekretariat.

Ponadto wspólnymi siłami możnaby **utrzymywać wspólnego dozorcę**, któryby pilnował lokalu, prowadził nawet bufet.

Idę jeszcze dalej. Twierzę, że bardzo wielu członków zalega z składkami, bo nieorganizowane jest ściąganie składek, szczególnie trudne w naszych warunkach zakopiańskich. **Dlaczego nie możnaby mieć wspólnego inkasenta**, czy to studenta, który będzie szczęśliwy, że znajdzie zatrudnienie i możliwość pobytu w Zakopanem, kiedy „Bratniak“ wyrzuci go jako względnie wyleczonego, czy to inwalidę bezrobotnego? **Nawet wspólnego sekretarza możnaby mieć**, który w wyznaczone dni i godziny byłby dy dyspozycji każdego z przewodniczących. Wiedzą bowiem dobrze ci, którzy społecznie pracują — a są to najczęściej ludzie przepracowani pracą zawodową i społeczną, — **ile drogiego czasu zabiera im głupia biurowa robota**, np. rozsyłanie zaproszeń i prospektów etc., **i ile z powodu tego zostaje roboty niewykonanej, roboty stokroć ważniejszej i owoczesnej.**

Jeżby to innych jeszcze rzeczy można mieć wspólnymi siłami: **telefon, radio, fortepian** itp.

Próby, czynione dotychczas w tym kierunku, nie dały żadnego rezultatu nietylko z powodu braku zmysłu organizacyjnego, ale też z tego powodu, że dotychczas żadne towarzystwo nie posiadało dość autorytetu wobec innych towarzystw i właścicieli domów, by go brano na serio. Prostu, właściciel lokalu uważa tę zbieraninę towarzystw za zbyt niesolidnego lokatora.

Otóż pod tym względem Związek Przyjaciół znowu odegra zbawiającą rolę. Obejmie on

rolę gospodarza, „patrona“ stowarzyszeń; a będzie to patron, z którym się liczyć będą i poszczególne towarzystwa i właściciel lokalu.

Z inicjatywą taką Z. P. Z. wystąpi niewątpliwie już w najbliższej przyszłości. A że życzliwość Gminy i Klimatyki w tym względzie są nam zapewnione, nie wątpię, że Z. P. Z. swoją myśl przeprowadzi, przez co przyczyni się w wysokim stopniu do ożywienia naszego ruchu społeczno-ideowego.

Oczywiście i takie załatwienie uważam tylko za **provisorjum** aż do czasu, kiedy stanie w Zakopanem **specjalnie w tym celu wybudowany gmach**, czy to jako część kasyna, czy to osobno.

* * *

Włącznie z życiem kulturalno-ideowym w Zakopanem chciałbym poruszyć sprawę pewnej luki w organizacji naszego życia kulturalnego, którą Z. P. Z. doskonale wypełnić potrafi.

Z jednej strony brak jest porozumienia między naszymi instytucjami. W następstwie czego zdarza się, że dwie instytucje organizują swe zabawy, akademje, wieczorki etc. równocześnie, narażając się na niepowodzenie, i że publiczność ma w jednym tygodniu nadmiar widowisk, podczas gdy w innych tygodniach jest ich brak.

Z drugiej strony artyści przyjezdni między sobą nie mają i nie mogą mieć zupełnie żadnej styczności: przyjeżdżają do Zakopanego na ślepo, nie wiedząc i nie mogąc się dowiedzieć, czy w danym momencie ludność nie jest przesycona widowiskami i czy nie znajdują na terenie Zakopanego jakiegoś groźnego rywala.

Przypominam sobie, że w tym sezonie mieliśmy w jednym tygodniu 2 koncerty baletkowe, operę, wieczornicę góralską etc., podczas gdy w następnym nie było... nic.

W Europie zachodniej (a zapewne już i w Warszawie) istnieją specjalne biura dla organizowania imprez. Biura te są doskonale informowane o mających się odbyć imprezach, bo leży to w interesie towarzystw i zespołów, by podawać biurom takie informacje. Jeżeli więc ktoś ma zamiar urządzić w danym mieście koncert, odczyt czy inne widowisko, odnosi się do takiego biura i za skromnym wynagrodzeniem otrzymuje bardzo ściśle informacje: „W ten dzień odbywają się takie a takie widowiska, konkurencja słaba lub groźna, radzimy lub odradzamy; natomiast są wolne lub mało obsadzone takie a takie dni, stosunki lokalne przemawiają za urządzeniem tego odczytu w tej lub owej chwili, etc.“ Co więcej, biura te biorą na siebie materialną organizację (druk afiszów, rozlepienie, zawiadomienie władz o wiecu lub odczycie, wybranie najodpowiedniejszej sali etc.

Biura te oddają prelegentom i artystom olbrzymie usługi.

Dlaczegożby Z. P. Z. nie mógł się pokusić o odegranie roli takiego biura?

Cieszyliby się z tego organizatorzy imprez, szczególnie zamiejscowi, cieszyłaby się ludność miejscowa, bo miałaby odpowiednie rzeczy w odpowiedniej chwili, **a Zakopane zyskałoby miano miejscowości postępowej i kulturalnej**, może jednej z pierwszych w Polsce, które urządzenia takie u siebie zaprowadziły.

* * *

Jeszcze jedno. Niepunktualność, jest niestety, tak się zdaje, naszą wadą narodową, a niekulturalny przesąd, że nie przystoi przyjść na czas ani na wizyte prywatną, ani tem mniej do teatru, jest głęboko zakorzeniony w całej Polsce. **To, co się dzieje jednak u nas w Zakopanem, zakrawa na kpiny.** Podziwiam cierpliwość publiczności i tupet organizatorów. Wszakże owa sławna opera „Żydówka“, odegrana, mówiąc mimochodem, przy dźwiękach fortepianu (przypominam mój artykuł o potrzebie orkiestry symfonicznej) — **zapowiedziana była na godz 8¼, jeśli się nie mylę, a rozpoczęła się o 9½!!!** Są wprawdzie ludzie, którym na czasie nie zależy i którzy na dancingu czekają cierpliwie (i miło) na otwarcie teatru; ale są i tacy, dla których każda chwila jest droga: dla nich stracić 1½ godziny i czekać na bruku lub w nieoświetlonej sali przez 1½ godziny na widowisko — jest męką.

Nie potrzeba się dłużej nad tem rozpisywać; wszyscy na tę bolączkę narzekamy, ale nikt z nas zaradzić temu nie może, bo jest bezsilny.

Może to zrobić Z. P. Z. Swoją powagą może wpływać i na publiczność i na organizatorów i mam nadzieję, że uda mu się tę nieprzyzwoitość usunąć z pożytkiem dla obu stron i na sławę Zakopanego. Bo, powiedzmy sobie prawdę, taki stan rzeczy, jaki jest pod tym względem obecnie, charakteryzuje Zakopane jako miejscowość niekulturalną i spycha go do rzędu Papiidówki.

Uporządkowanie tych stosunków, ułatwienie organizatorom urządzania imprez nawet na odległość, stworzenie „Związku Związków“ w Zakopanem, ożywi bardzo ruch kulturalno-ideowy w Zakopanem.

Jest jeszcze dużo innych rzeczy, których dokona Z. P. Z. na tem polu, ale mówię o wszystkich możliwościach niepodobna, zbyt dużo trzebaby na to i czasu i miejsca. Z. P. Z. z pewnością niczego nie zaniedba, co na dobre może wyjść Zakopanemu i jego ludności; ale trzeba by ludność zrozumiała jego dobre intencje i solidarnie poparła jego poczynania.

Jeżeli chcesz, aby firmę Twą znano w całym świecie — ogłaszaj się w „ZAKOPANEM“.

Institucje Społeczno-Humanitarne a Zakopane.

W czasie VII Zjazdu higienistów polskich w Inowrocławiu, odbytego w dniach 4 i 5 bm., a poświęconemu specjalnie kwestii uzdrowisk w państwie, okazało się, już zresztą nie po raz pierwszy, że ile razy kwestja ta jest poruszana, wówczas najczęściej mówi się o Zakopanem. Tak też było i na Zjeździe w Inowrocławiu. Zaraz w pierwszym dniu Zjazdu usłyszałem wypowiedziane przez jednego z referentów zdanie o zagruźliczeniu Zakopanego. Tenże sam referent przyznał jednak zaraz, że obecnie już w Zakopanem jest znacznie lepiej. Nadmieniam, że referent ów, jak twierdził, powtórzył tylko zdanie jednego z zakopiańskich lekarzy, który głosić miał, że Zakopane jest „stolicą gruźlicy“. Jakkolwiek nie wątpię, że zdanie to mogło być wysunięte z innych przesłanek i założeń, jako też nawet może w dobrze pojętym zamiarze, to jednak okazuje się, że było ono jednak na naszą niekorzyść interpretowane, a co gorsza zupełnie niesłusznie, gdyż zagruźliczenie naszych pensjonatów rzeczywiście niema już miejsca.

O Zakopanem zabierano też głos kilkakrotnie, przy różnych okolicznościach, co tłumaczy się największą znajomością naszego uzdrowiska, a także rzeczywistym jego umiłowaniem. Uczestnicy Zjazdu z pośród szeregu naszych uzdrowisk znają najlepiej Zakopane, największej ono im się podoba, chcieliby aby w Zakopanem wszystko było jak najlepsze, a wszystkie ich narzekania płyną może nawet i z głębi serca — ale też właśnie i dlatego tak mało liczą się oni z rzeczywistością, zwłaszcza naszą zakopiańską. Nie zastanawiamy się nad tem, że mimo wszystko jesteśmy uzdrowiskiem zaledwie od 50-ciu lat, że piętnaście tysięcy ludności Zakopanego nie jest w stanie dać społeczeństwu w tak szybkim tempie uzdrowiska z

asfaltowanymi jezdniami, kanalizacją, chodnikami, z odpowiednimi gmachami sanatoryjnymi i t. d., że mimo wszystko nasze Zakopane z roku na rok całkiem wyraźnie i widocznie podnosi się — i to oczywiście wyłącznie własnymi siłami, bez żadnej pomocy ze strony kapitału z zewnątrz. Dlatego też referat b. min. Dr. Chodźki dał mi aśumpt do wygłoszenia niejako apelu do ugrupowań społecznych o współpracę nad podniesieniem uzdrowisk, mniej więcej w następującej formie:

Z poruszonych tu licznych zagadnień, które mogłyby wzmóc rozwój naszych Uzdrowisk w obecnej dobie, wysuwają się na czoło kwestja jak najszerzej ich popularyzacji, to zn. udostępnienia ich dla szerokich mas społecznych. Z tem łączy się sprawa działalności tak licznych u nas i tak zasobnych rozmaitego rodzaju instytucyj ubezpieczeniowych, społecznych, humanitarnych, kas chorych i t. d. Szereg tych instytucyj już działa na terenie naszych Uzdrowisk, np. w Zakopanem mamy ponad 20 samych tzw. „Domów Zdrowia“, nie licząc znanych powszechnie sanatorjów. Działanie tych instytucyj w Uzdrowiskach bezsprzecznie jest godnym uznania. Opiekują się bowiem chorym. Każdy dom zdrowia ma lekarza, który chorych nie tylko leczy, ale działa zapobiegawczo. Chorzy bowiem np. w Zakopanem są niejako sortowani, a niebezpieczni dla otoczenia eliminowani i grupowani w oddzielnych sanatorjach tak, że obecnie zdanie wygłoszone przez p. prof. Gantkowskiego o zagruźliczeniu Zakopanego jest już nieaktualne. Chorzy bowiem prądkujący w pensjonacie prywatnym na do wypadków sporadycznych i przypadkowych. Chory bowiem ma już dziś oparcie o jakąś instytucję społeczną, która go odpowiednio lokuje. Resztę dopełnia szeroko i rygorystycznie stosowana dezynfekcja.

Te wszystkie jednak instytucje za mało liczą się z potrzebami i interesami Uzdrowisk, owszem bardzo często działają wbrew ich najwyższemu interesom. Znaną jest powszechnie już rzeczą, że Zakopane przeznaczono najzdrowszą, najładniejszą i największą insolewaną swą dzielnicę, Gubałówkę, na sanatorium. Tego wymaga bowiem interes samych chorych, jak również charakter napływu turystyczno-sportowo-letniskowy Zakopanego. I cóż się dzieje? W roku bieżącym szereg instytucyj powydzierżawiało szereg pensjonatów na domy zdrowia, inne zasobniejsze, wykupiły kilka z nich pierwszorzędnych na własność. W rezultacie Zakopane w roku bieżącym w ten sposób musiało oddać około 500 łóżek dobrych na cele pensjonatowe, na cele instytucyj społecznych, które zamieniły je na nieodpowiednie zupełnie łóżka sanatoryjne. Obecnie jeszcze kilka instytucyj poszukuje około 150 łóżek w zakopiańskim dorobku — inicjatywy prywatnej. — Jeżeli tak dalej w ten sposób i w tem tempie uspołecznienie leczenia będzie postępować, to nie długo prywatni pacjenci, którzy np. w Zakopanem już są w mniejszości, staną się wogóle rzadkością. Ale nie o to właściwie chodzi i owszem cieszymy się, że myśl uspołecznienia Uzdrowisk rzucona dziś w referacie pana ministra Chodźki, może nawet ponad jego przewidywania tak dalece już się

ureczywistniła i na dobre już weszła w Zakopanem w życie. Z wyjątkiem tylko jedynego Lwowskiego Zakładu Ubezpieczeń Pracowników umysłowych, który, podnieść należy, ściśle leczeniem zajmuje się tylko nadprogramowo, a który istotnie wiele dla Uzdrowisk działa, prawie wszystkie inne instytucje przychodzą do Uzdrowisk, zagarniają ich dotychczasowy stan posiadania, literalnie nie w zamian Uzdrowisku nie dając. Obecnie w Zakopanem buduje się 2 nowe sanatoria na Gubałówce łącznie na przeszło 200 chorych. Któż to robi? Oto jedno sanatorium buduje „Bratnia Pomoc“ akademicka, drugie „Odrodzenie“. Obie instytucje utrzymujące się ze składek. Natomiast ani jedna Kasa Chorych z całego Państwa ani jednej jeszcze cegły nie położyła w Zakopanem. A przecie Uzdrowiska, zwłaszcza takie jak Zakopane, które nie jest własnością ani prywatną ani Państwa, a tylko naprawdę użyteczności publicznej, jest kapitałem całego narodu i społeczeństwa“. Kapitałem czułym i wrażliwym na wszelkie zjawiska gospodarcze społeczeństwa. Nie można więc całego ciężaru pracy nad Uzdrowiskami zrzucić na nie same. Uzdrowiska są bowiem, zwłaszcza takie jak Zakopane, własnością społeczeństwa i na jakie je nasze społeczeństwo stać, takie one będą. Każde Uzdrowisko nasze, a zwłaszcza samo Zakopane, dobrze zna swoje braki i potrzeby, ma plany regulacyjne, inwestycyjne, maksymalne, minimalne, ma kosztorysy itd., ale społeczeństwo domaga się, by 15.000 ludności Zakopanego dało mu Uzdrowisko urządzone na europejską skalę. Jeszcze przed dwoma laty odsyłało się chorych do Zakopanego na łaskę opatrności, jakże często bez pieniędzy nawet, a potem odzywały się głosy, których echo dziś jeszcze słyszałem, że Zakopane jest zagruźliczone. Cóż mógł zrobić chory, któremu Kasa Chorych dała 5—8 zł na leczenie? Oczywiście musiał tułać się po łąkach. Dziś już chwala Bogu takie wypadki nie mają miejsca. Społeczeństwo nasze winno poddać rewizji swoje stanowisko wobec kapitalnego zagadnienia uzdrowiskowego i zmienić swe dotychczasowe zupełnie bierne i raczej tylko krytyczne stanowisko, na jakie mu z natury rzeczy, wobec kwestji uzdrowiskowej zająć wypada i należy, a więc stanowisko wyraźnie aktywne. Inaczej z miejsca nie ruszymy. W pierwszym rządzie powołane do tego są te właśnie emanacje poszczególnych ugrupowań społecznych, Kasy Chorych, Ubezpieczenie itp.

Wobec powyższego wnoszę, VII powszech. Zj. Hig. polsk. w Inowrocławiu uchwała zapelować do wszystkich instytucyj społecznych o charakterze użyteczności publicznej, by kapitały swe lokowały w inwestycje w Uzdrowiskach. W obecnej bowiem konjunkturze gospodarczej Państwa jest to jedyne źródło dla Uzdrowisk i jedyne sposoby zespolenia interesów Uzdrowisk z interesami społeczeństwa. (—) Dr. Mastalerz.

Jeżeli kochasz Tatry i Zakopane, zostań członkiem Związku Przyjaciół Zakopanego!

O Florjanie Grużewskim.

Mija właśnie trzydzieści lat, jak osiadł w Zakopanem Florjan Grużewski. Sprowadził się tutaj, by ratować zdrowie swej żony, ale że ten ratunek miał trwać długo, wziął się do pracy i założył tu z Modlińskim kantor wymiany. Po śmierci Modlińskiego prowadził przez szereg lat ten kantor samodzielnie, aż do powstania tutaj Filji lwowskiego Banku Związkowego, w którym objął jedno z naczelnych stanowisk. W roku 1917 umiera mu żona i wtedy przenosi się na stałe do Krakowa. Tam obejmuje posadę w Dyrekcji budowy Dróg wodnych i umiera na tem stanowisku po kilkodniowej chorobie, w dniu 1 września br.

Urodzony w 1851 r. w Dębowej Górze, ziemi mazowieckiej, z ojca Florjana, doktora medycyny i ziemianina i Kamilli z Mierosławskich, siostry Adama, oficera wojsk napoleońskich i późniejszego Dyktatora, chowa się w atmosferze zacnego dworu polskiego. W roku 1863 wozi konno ze swym starszym bratem,

jako 12-letnie chłopię, depesze i rozkazy do oddziałów powstańczych.

Po ukończeniu gimnazjum w Warszawie, uczęszcza tam na Wydział matematyczny, a potem wyjeżdża na 4 lata do Paryża, gdzie kończy szkołę górniczą. Tam, jako siostrzeniec Dyktatora, obraca się stale w kołach emigrantów z 1831 i 1863 r.

Osiada potem w rodzinnej Dębowej Górze i gospodaruje do 1893 roku.

W tym roku sprzedaje ziemię i kończy praktyczną szkołę sztygarów naftowych w Wietrznie we Wschodniej Małopolsce.

Więc tyle wiem o jego tułaczem życiu.

Pamięta go jeszcze Zakopane.

Dziwny to był człowiek. Milczący i napozór zimny — a tylko się było zbliżyć do niego i pomocy w jakiejś pracy zażądać, to już jej nie szczędził i dawał całego siebie.

I jeżeli dzisiaj wspominam sobie ten okres czasu, który ś. p. Grużewski przeżył w Zakopanem, to widzę, że nie było żadnego dobrego zagonu, na którym by nie stawał, gdy tego było potrzeba.

Był jednym z założycieli ówczesnego Towarzystwa Przyjaciół Zakopanego, pracował w wydawnictwie „Przeglądu zakopiańskiego“, wydawał przez sześć lat redagowane przenie „Zakopane“, był filarem tutejszego Oddziału Tow. Szkoły Ludowej i współpracownikiem Tow. Czytelni i Biblioteki Publicznej. A gdy przyszła wojna i rozbiła te nasze pokojowe prace, zasiadł pan Florjan zaraz w komitecie pomocy dla uchodźców i ofiar wojny.

Te wszystkie jego prace, poświęcone Zakopanemu, miały tę wspólną cechę, że były spełniane po cichu, a z taką sumiennością i obowiązkowością, że lepszych pracowników za największe pensje nie dostanie.

Więc chociaż tylko ośmnaście lat tu z nami spędził, to teraz, gdy po wojnie odbudujemy dawne życie i pragniemy dawne poczynania na różnych polach rozwijać, to napotykamy wszędzie ślady pracy Grużewskiego i na nim chcemy się wzorować.

Dr. Józef Żychoń.

Dlaczego sprzeciwiono się budowie szkoły.

Polskie Tow. Tatr., Muzeum im. Chałubińskiego, Komitet Budowy Alpinarjum w Zakopanem oraz Państwowa Rada Ochrony Przyrody wystąpiły swego czasu ze sprzeciwem w sprawie decyzji komisji ministerjalnej, dotyczącej budowy nowej szkoły powszechnej na placu gminnym obok Dworca P. T. T. przy Krupówkach. Obecnie wyżej wymienione towarzystwa i instytucje wystosowały do Min. Oświaty i Min. Robót Publ. memoriał, w którym szeroko motywują swoje w sprawie owej stanowisko, nie pozbawione głębokiej racji. Memoriał ten podajemy w całości poniżej.

Memoriały

Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego, Muzeum im. Chałubińskiego, Komitetu Budowy Alpinarjum w Zakopanem, oraz Państwowej Rady Ochrony Przyrody, w sprawie zamierzonej budowy szkoły na parceli sąsiadującej z Dworcem Tatrzańskim w Zakopanem.

Na wspólnym posiedzeniu przedstawicieli instytucji wymienionych w nagłówku, w dniu 21 sierpnia 1929, uchwalono przedłożyć Ministerstwu Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, oraz Ministerstwu Robót Publicznych nasz memoriał z prośbą o niedopuszczenie zabudowania wspomnianej parceli w interesie publicznym. Na wstępie stwierdzają wspomniane instytucje, iż żadna z nich nie podnosiła sprzeciwu co do budowy szkoły powszechnej w Zakopanem, że przeciwnie uważają one na równi z Gminą Zakopanego budowę szkoły powszechnej w Zakopanem za ważną i pilną. Nie odpowiadają zatem prawdzie artykuły dziennikarskie ogłoszone w Nr. 33 pisma „Gospodarz Polski“, oraz w Nr. 224 pisma „Głos Prawdy“, które to artykuły pod sensacyjnymi tytułami: „Skandal z budową szkoły powszechnej w Zakopanem, Rząd dał pieniądze, Gmina dała plac, a Towarzystwo Tatrzańskie protestuje“, oraz „Alpinarjum ważniejsze od szkoły“ — niesłusznie zaalarmowały opinię publiczną i fałszywie przedstawiły dążenia podpisanych instytucji. Nie sprzeciwiając się zatem w najmniejszej mierze planowi wybudowania w Zakopanem gmachu szkoły powszechnej, są jednakże instytucje wnoszące memoriał zgodne w tem, że ani wspomniana szkoła, ani też żaden inny budynek nie może stanąć na wspomnianej parceli gminnej, a to z następujących powodów: a) plan regulacyjny Zakopanego, opracowany przez inż. Karola Stryjeńskiego, po porozumieniu ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, postanawia, iż parcela, o którą chodzi, nie będzie nigdy zabudowana, lecz służyć będzie innemu, nader żywotnemu interesowi publicznemu, który w kompleksie spraw Zakopanego odgrywa pierwszorzędną rolę. Plan ten będący owocem konkursu rozpisane przez Dyрекcję Robót Publicznych w Krakowie, wybrany przez Sąd Konkursowy — w którym brali udział przedstawiciele wszystkich, rozwojem Zakopanego zainteresowanych czynników, — z pośród licznych nadesłanych projektów właśnie dlatego, że najlepiej uwzględniła nie tylko naturalną konfigurację terenu i obecny stan zabudowania, lecz i wszystkie wymogi kulturalnego rozwoju Zakopanego, został też przez Ministerstwo Robót Publicznych przyjęty jako podstawa rozbudowy tego najważniejszego uzdrowiska podhalańskiego, a w pewnej części w szczegółach zatwierdzony. Chociaż część planu regulacyjnego odnosząca się do kompleksu parcel sąsiadujących z realnością Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego, nie została dotąd objęta podmiotowym zatwierdzeniem, to jednak sposób rozwiązania regulacji tego kompleksu przewidziany w planie nie został przez Ministerstwo ani zarzucony, ani też usterkowany, wobec jednomyślnego stanowiska na wstępie wymienionych czynników społeczno-kulturalnych, musi być uważany jako jedynie miarodajny dla ostatecznego uregulowania w mowie będącego kompleksu parcel. Natomiast wybudowanie szkoły w mowie będącej parceli gminnej, sąsiadującej z parcelą Dworca Tatrzańskiego, przesądziłoby rozwiązanie regulacji całego kompleksu gruntu w kierunku odmiennym odpremjanego projektu regulacyjnego. Z tego powodu Gmina nie

miała prawa proponować pod budowę gruntu, o którego przeznaczeniu może zdecydować dopiero zatwierdzenie wzgl. odrzucenie planu regulacyjnego. W myśl tego planu, blok gruntów zamkniętych pomiędzy Potokiem Fuluszowym, Potokiem Młyniska a ulicą Ogrodową, jest przeznaczony na ośrodek turystyczno-naukowy. Teren ten jest już obecnie zabudowany budynkami, służącymi właśnie temu celowi, a mianowicie gmachem Muzeum Tatrzańskiego i budynkiem Dworca Tatrzańskiego; Szkoła Przemysłu Drzewnego, która w bliskim czasie zostanie stąd przeniesiona, jest również własnością Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego. Place niezabudowane w tym rzędzie również parcela gminna, o którą chodzi, położone w tym dobrze odgraniczonym i małym kompleksie gruntów, przeznaczone są z natury rzeczy na konieczną rozbudowę Muzeum, na budowę dużego i reprezentacyjnego nowego domu turystycznego, oraz na ogród roślin alpejskich i stację meteorologiczną, które to instytucje już w tem miejscu na gruncie Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego się znajdują. Wspomniany Dom Turystyczny, który ma stanąć na parceli Pol. Tow. Tatr. frontem do Tatr, spełni swoje zadanie wobec turystów krajowych i zagranicznych tylko wtedy, gdy nie będzie miał przed sobą od strony Tatr zasłaniającego go gmachu, który zniweczy zupełnie wspaniały widok na Tatry. Pol. Tow. Tatr. stoi na tem stanowisku, że wybudowanie dużego gmachu szkolnego na sąsiedniej parceli gminnej, podniesionej w dodatku znacznie ponad poziom parceli Towarzystwa, zasłaniałoby Dworcowi Tatrzańskiemu, a w przyszłości reprezentacyjnemu Domowi Turystycznemu widok na Tatry i zabierając mu światło południowe, uniemożliwiłoby rozbudowę obecnego Dworca, a tem samem przyniosłoby jak największą szkodę rozwojowi tego centralnego ośrodka turystyki tatrzańskiej po polskiej stronie Tatr, co w następstwie dałoby trwałą przewagę analogicznemu ośrodkowi turystycznym, rozwijającym się u podnóża Tatr po stronie czechosłowackiej. W interesie turystów i Polski, przedstawiającej w Zakopanem największy chyba interes publiczny, leży przeto niedopuszczenie do zabudowania sąsiedniej parceli gminnej, zgodnie z planem regulacyjnym, który w tym punkcie racjonalnie rozwiązuje sprawę przyszłego rozwoju Zakopanego na wskazanym kompleksie gruntów. Gmina Zakopanego, powziawszy obecnie nową uchwałę przeciwną temu planowi, bez porozumienia się z Pol. Tow. Tatr., stanęła — naszym zdaniem — na błędnym stanowisku, godzącem w żywotne interesy turystyki polskiej, a tem samem dała dowód, że ich nie rozumie lub nie docenia. Wyrażamy nadzieję, że Rząd Polski, który zawsze popierał rozwój turystyki polskiej w Tatrach i Zakopanem, nie podzieli tego stanowiska Gminy.

b) Przed 8 laty zawiązał się za wiedzą Ministerstwa W. R. O. P. i przy jego poparciu — „Komitet Budowy Alpinarjum w Zakopanem“ — którego celem jest stworzenie wzorem innych państw posiadających góry dużego ogrodu roślin alpejskich, który ma spełniać nie tylko cele naukowe, ale również ma być jedynym na całą Polskę szkolnym ogrodem wysokogóskim. Nie potrzebujemy dodawać, że z ogrodu tego będą korzystały wszystkie wycieczki szkolne, które tak licznie zjeżdżają w Tatry, że tu młodzież szkolna z całej Polski zaznajamiać się będzie z roślinami tatrzańskimi, z ich życiem i biologią. Bliskie sąsiedztwo takiego ogrodu alpejskiego z tuż położonym Muzeum Tatrzańskim, będzie znakiem dopełnieniem zbiorów botanicznych znajdujących się w Muzeum i dlatego ten właśnie punkt w Zakopanem jest najodpowiedniejszy. Związek Alpinarjum w postaci dwóch kompleksów skalnych, jednego wapiennego, drugiego granitowego, istnieje już na terenie parceli Tow. Tatr. tuż przy granicy gruntu gminnego, na którym obecnie projektuje Gmina wybudowanie gmachu szkolnego, który zniweczy związek Alpinarjum, gdyż ocieni go od strony południowej, oraz uniemożliwi raz na zawsze jego rozwój na terenie tej właśnie parceli, która w myśl planu regulacyjnego Zakopanego jest upatrzona na dalszą jego rozbudowę. Ministerstwo W. R. O. P., które rozumie dobrze znaczenie ogrodów szkolnych dla wszystkich typów szkolnictwa polskiego, ra-

czy — jak się spodziewamy — stanąć na tem stanowisku, że stworzenie w Zakopanem jednego na całą Polskę ogrodu roślin alpejskich, o charakterze przede wszystkim ogrodu szkolnego, jest postulatem nie tylko ważnym ze stanowiska naukowego, ale również nader doniosłym ze stanowiska dydaktycznego. Leży zatem w interesie nauki i szkoły polskiej, aby związek Alpinarjum istniejący już w tem miejscu nadal się rozwijał i aby wysiłki dotychczas na tem polu dokonane nie poszły na marne, a tem samem, aby nie rozchwiał się plan, który mając zapewnioną pomoc Dyrekcji Ogrodu Botanicznego Uniwersytetu Jagiellońskiego, da Polsce instytucję nader potrzebną i pożyteczną, nie tylko dla Zakopanego, ale także, a nawet przede wszystkim dla szkół w całej Polsce. Znaczymy, że Czechosłowacja rozumie doskonale znaczenie tego rodzaju ogrodów naukowych, i że po stronie południowych Tatr, w Łomnicy Tatrzańskiej, istnieje już duże Alpinarjum o charakterze i celach zbliżonych do naszego Alpinarjum w Zakopanem. Byłoby przeto wielką stratą kulturalną Polski, gdyby zamiast rozwijać u siebie związek istniejącego ogrodu alpejskiego, świadomie go zniszczyła, w miejscu, które jedynie tylko nadaje się do powstania tego rodzaju instytucji w Zakopanem.

c) Tuż przy granicy wspomnianej parceli gminnej, na której Gmina chce obecnie budować gmach szkolny, a która w myśl powyżej przedstawionych motywów nie może być zabudowana, lecz powinna być przeznaczoną na ogród roślin alpejskich, znajduje się stacja meteorologiczna, pracująca w tem miejscu już od lat kilkunastu. Jest to jedyna Stacja Meteorologiczna w Zakopanem, a obserwacje jej trwające już oddawna, mają wielkie znaczenie naukowe, oraz praktyczne dla Zakopanego, jako wysokogóskiego uzdrowiska. Według opinii wybitnego geografa polskiego i znawcy stosunków klimatycznych Zakopanego, profesora Eugenjusza Romera, zostałaby stacja ta pozbawiona wszelkiego znaczenia, gdyby na sąsiadującej z nią parceli gminnej wybudowano gmach szkolny. Nieprzerwanie prowadzona serja obserwacji meteorologicznych zostałaby pozbawiona wartości, gdyż warunki lokalne zmieniłyby się tutaj zupełnie, zwłaszcza zaś zostałaby stacja pozbawiona światła słonecznego od południa, oraz zmieniłby się zupełnie wpływ, jaki na nią wywierają obecnie wiatry halne i orawskie. Tę ważną nader sprawę oświetla bliżej oświadczenie profesora Romera. Nie wątpimy, że PIM. zajmie to samo stanowisko i wyrażamy nadzieję, że Ministerstwo Oświaty stanie w obronie zagrożonej placówki naukowej, gdyż przez kilka lat włożono w nią tak wiele i żmudnej pracy obserwatorów.

d) Również i Muzeum im. Chałubińskiego stoi na tem stanowisku, że zabudowanie gmachem szkolnym parceli gminnej przyniesie instytucji tej szkodę. Muzeum Tatr. bowiem służy nie tylko celom pokazowym, ale także i celom naukowym. Tutaj skupia się całe życie naukowe, tutaj mieszczą się pracownie naukowe. Jest rzeczą oczywistą, że bezpośrednio sąsiedztwo szkoły i hałasujących na boisku szkolnym dzieci, staną się poważną przeszkodą dla pracowników naukowych, którzy do pracy swej wymagają spokoju i ciszy.

W myśl argumentów, które wyżej przedstawiliśmy, zwracamy się do Rządu Polskiego, a zwłaszcza do Ministerstwa WROP. i Ministerstwa Robót Publicznych z usilną prośbą o niedopuszczenie do zabudowania parceli gminnej i zażądanie od Gminy, by na szkołę powszechną w Zakopanem przeznaczyła inną parcelę. Równocześnie, znając trudne położenie materialne Gminy Zakopanego, prosimy Rząd Polski, aby raczył na rzecz szkolnego ogrodu alpejskiego zakupić parcelę gminną tak, aby z kwoty z tego źródła uzyskanej Gmina Zakopanego mogła nabyć inną parcelę, odpowiednią na budowę szkoły, o ile czynniki miarodajne nie uznają za stosowne sprawy tej odroczyć, a szkołę powszechną wybudować na gruncie gminnym na „Wilczniku“.

Zakopane, dnia 29 sierpnia 1929.

Polskie Towarzystwo Tatrzańskie, Komitet Budowy Alpinarjum, Państwowa Rada Ochrony Przyrody, Muzeum Im. Chałubińskiego.

